

Князенко Ярослав

Діялося це давно-давно в Україні, коли державою управляв князь Володимир Великий. Одного дня донесли Володимирові, що велика орда печенігів іде на Київ. Князь наказав скликати військо, а сам вирушив з невеликим відділом над річку Трубеж.

З ним поїхав і його десятилітній син Ярослав. За річкою побачили велику орду печенігів, яка гувалася переходити річку.

— Як перейдуть річку скорше, ніж збереться наше військо, і підйдуть під Київ, то пропадемо, — сказав князь Володимир до бояр.

— Вертаймося до міста і боронімся з-за мурів, — радив дехто.

— Батьку! — заговорив малий Ярослав. — Пам'ятаєш, як я з товаришами налякав тебе одного разу, коли ти вертався з ловів? Може б спробувати так і тепер з печенігами?

Князь Володимир усміхнувся і пригадав собі, як то він вертався з ловів, і нагло кинулося на нього кілька зелених кущів. То його син Ярослав з товаришами видумали таке, щоб налякати князя і його дружину. Вони нарубали галуззя, прикрилися ним, тримаючи в руках, і посувалися наче живі кущі.

— Спробуємо, — сказав князь Володимир і наказав нарубати кущів у лісі.

Військо мало виходити помалу на рівнину, тримаючи кущі в руках. Вечером, коли печеніги нічого лихого не сподівалися почав до них збоку підходити живий гай. На даний знак живі кущі кинулися на ворогів. Печеніги перелякалися і не знали, що робити і почали втікати. А вояки Володимирові кинулися за ними і розбили їх зовсім.

— Тоді Володимир обняв сина і сказав:

— Ти мудрий, Ярославе. Ти поміг нам розбити ворога. Я пророкую тобі велике майбутнє.

Слова Володимира сповнилися. По його смерті Ярослав князував так мудро, що його назвали „Мудрим“.